

Mk 4,21-29 (11.7.2021)

*A řekl jim: „Přichází snad světlo, aby bylo dáno pod nádobu nebo pod postel, a ne na svícen? Nic není skrytého, aby to jednou nebylo zjeveno, a nic nebylo utajeno, leč aby vyšlo najevo. Kdo má uši k slyšení, slyš!“
Řekl jim také: „Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“*

Na první pohled se může zdát, že nás tento Ježíšův příběh chce tak trochu ukolébat. Hospodář zaseje – a pak už nemá cenu, aby se staral. Ať bezstarostně spí anebo starostlivě bdí – přírodní proces neovlivní. Prostě leháro, pohodička. Boží království roste – a my si zatím můžeme dá oraz. *Sama od sebe země plodí* (tedy pokud není vyčerpaná jak lány obhospodařované zdejšími zemědělskými velkopodnikateli).

Jenže zatímco my si ten příběh čteme v čase dovolených (a možná bychom ho rádi vnímali jako odpočinkovou četbu), evangelista tohle Ježíšovo vyprávění zarámoval do úplně jiných souvislostí.

A takové **rámování**, to může jedné a téže události či příběhu dát docela protikladné vyznění (a důsledky). Tak třeba v době uprchlické krize líčila zdejší manipulující média lidi na útěku výhradně jako přívál hrozeb (všimněte si, že strach se nejlíp vyvolává slovníkem navozujícím představu bouřících vod) – aby pak v následujících volebních kampaních touto zastrašující kartou hrála bezskrupulózní nastupující politická garnitura. Zatímco v téže době dobrovolníci pracující na místě samém potkávali ve věci uprchlíků úplně odlišné lidské příběhy – a svou pomocí tak drželi aspoň trochu laťku humanitního a demokratického přístupu (či křesťanských hodnot, chcete-li). A naopak – když zarámujete neštěstí jako nedávné tornádo jako událost volající po solidaritě, hrnou se v tom údajně odkřesťanštělém Česku solidární prostředky i dobrovolníci ze všech stran. Kdežto třeba u katolických polských sousedů některá národovecká přezbožná média mluví o tom samém tornádu jako o Božím trestu na bezbožné Čechy a jejich zbožní konzumenti to rádi lajkují.

Jak zarámoval příběh o samosebou plodící zemi evangelista Marek? Podle něj Ježíš káže, vyučuje o Božím království „*sedíc na moři*“. A na to moře pak pozve k následování své učedníky, bez ohledu na to, že to tam bude bouřit jak nedávné počasí. Tenhle pohodový příběh je tedy vyučování pro stále rozbouřenější časy. Pro časy, kdy se na nás valí vlny nejistoty, lžipropagandy, cynismu, nebo námi zmítají podobní běsové uvnitř: lidskému srdci

vládne strach, diktuje „zachraň se kdo můžeš“ a Pán Bůh je jen od toho, aby z toho maléru vytáhl mne (či nás), a nějaké lidské ohledy, neřkuli milosrdenství překračující zaběhané konvence se už do té záchrany díky tomu strachu nevejdou.

Když Ježíš ohlašoval "přiblížilo se Boží království", tak přesvědčivě přicházel k lidem, k nimž předtím přišlo jen neštěstí, odsouzení, pohrdání, nebo prostě lhostejnost. Nasazoval pro ně vlastní pověst i kůži, vynalézavě vyprávěl a ukazoval, kudy vlastně vede Boží cesta v našem světě, až dosáhl toho, že v půdě lidských srdcí, okoralé jak po desetiletích hospodaření agrofertů, začala rašit víra. Lidskost se najednou nezdála jak vzdálená chiméra. Touha po nápravě jako nesmyslná pohádka. Nasazení pro potřebné přestalo vypadat jako komplikace vlastního štěstí. A naděje, že se to může pohnout tímhle kýženým „Božím směrem“, přestala vypadat jako neopodstatněná bláhovost. Ba samo slovo Bůh přestalo skrytým, nedosažitelným tajemstvím. Najednou bylo možné zakusit, že do lidských životů i situací přichází spravedlnost, pokoj, láska k druhým a naděje. A právě přicházení těchto božích věcí do lidských životů říkal Ježíš „*přiblížilo se Boží království*.“ Už je tady – a skrytě roste. A také dělal všechno pro to, aby ta rašící důvěra nezašla vzápětí na zklamání. Proto se opakovaně ptal: *Slyšíte? Máte k tomu připravené uši – a srdce?*

A protože slyšet růst něco takového jako Boží království je pro naše uši nadlidský úkol, učí nás Ježíš slyšet to království přicházet a růst svými příběhy. Třeba o samosebou rostoucí setbě: Hospodář ji rozhází po poli, zrnka zapadnou do země, a tam skrytě začnou klíčit a růst. Ať spí (jako klidás či lenoch) nebo bdí (jako hospodář někdy až příliš starostlivý), nic s tím procesem nenadělá. Sama od sebe, bez lidského přispění či starání – dosl. *automaticky(!)* – dává země růst a zadělává na úrodu, člověk ani neví jak.

Slyšíte už, jak Boží království roste ve vašem světě? Samy od sebe, člověk ani neví jak, rostou ty Boží věci. Energii jim totiž dává Boží rozhodnutí: *Nebesa, vydejte krůpěje šůry, ať kane z oblaků spravedlnost; nechť se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní*. Slyšíte? Jsou věci, na nichž bytostně záleží Otci v nebesích a na nichž na zemi maká jeho Syn. Vy je prostě můžete nechat skrytě růst – a svá srdce otevřít tomu tichému jemnému svědectví, že Boží království už je tady a roste. Že přichází. Nezadržitelně.

Ano, je tomu leckdy těžko věřit, když s halasnou vervou dotírají zastrašující hlasy, zprávy, nabídky. Vždyť co všechno k nám tahle v posledních týdnech a měsících nedolehlo: Nejen epidemie koronaviru, která hrozí další vlnou, ale taky vlna veder, a bouřky, tornádo, a do toho dál umírají lesy kdysi šumící po skalínách a roste podpora populistů a hlasatelů vlády pevné ruky, lži, sobectví a nesnášenlivosti. To všechno ohlušuje uši, takže

neslyší podstatné, a otupuje srdce, takže pro jistotu nevěří ničemu, nebo ho naopak uchvátí kdejaká ptákovině. A přesto se Ježíš přivaly a vlnami takového ryku či oblbování nedá zmást a vystačí si – i pro nás – s těmi jemnými příběhy, jako třeba o setbě, co sama od sebe roste, člověk ani neví jak. **Neboť on sám především věřil**, že to Boží rozhodnutí o přicházejícím království platí! Že jedině tak má cenu věřit Bohu – a orientovat svůj život. On sám věřil, že tomuto Božímu rozhodnutí a slibu má cenu otevřít srdce a dát se do služby. On sám se životodárnosti toho slibu o zemi, která může urodit spásu i obnovu života, svěřil, když položil svůj život a pak vstal. Jako závdavek, prvotina té finální žně.

Když důvěřujeme tomu Božímu rozhodnutí

o nezadržitelném růstu spásy a obnovy lidství, pak ten příběh o nezadržitelně rostoucím království přetvoří i naše jednou vyděšená a jindy skeptická srdce. Přetvoří je v úrodnou půdu, kde se může dařit důvěře – když to takhle rozhodl Pán Bůh, můžu do toho jít i já. A tak – jestli pro vás slovo Bůh zas začlo mít obsah – jestli se vám naděje, že tomu království má cenu se svěřit, přestala zdát jako neopodstatněná bláhovost – jestli jste lásku k bližním přestali považovat pouze za komplikaci vlastního štěstí – jestli jste v příchodu toho království potkali zastání a teď se rozhlížíte, s kým byste se o takovou spravedlnost mohli podělit (byť to zatím v kraji není moc zvykem), – jste na dobré stopě. Zamířili jste k dobré budoucnosti. *Vždyt jakou měrou měříte, takovou bude naměřeno vám.*

Když totiž takhle důvěřujeme, stává se nám příběh Božího království měřítkem, jímž poměřujeme, co je vpravdě důležité. Měřítkem, jež platí právě i v časech nejistot a bouří, kdy se naším srdce či krajinou našeho žití přelévají všelijaké nenávistné, znelidšťující vlny. A jestli měříte život svůj i životy lidí kolem sebe měřítkem přicházejícího království, pak vězte, že nebudete zklamáni. Co zklamání, bude vám přidáno, nač jste se ani neodvážili pomyslet.

Mezitím se můžete posilovat, utěšovat ba i nadopovat právě tímhle poselstvím: Boží království a jeho růst nejsou závislé na těch vnějších, daných okolnostech. Má smysl smysl držet jeho kurz i v rozbouřených poměrech. I když houstnou tmy, víře, že Boží království přichází, přibývá světla. Vždyť to není světlo „z nás“ – ale z Božího zaslíbení...

Snad teď lépe rozumíme i té naléhavosti, s níž se Ježíš v úvodu svého dnešního příběhu o přicházejícím království ptá: Copak se **takovéhle světlo** rozsvěcí jen proto, abyste ho schovali někam pod kbelík? Amen.

Mk 4,21-29. Salvátor 11.7.21

Píseň 649

In: Naslouchejte, nebesa, budu mluvit, poslouchej, země, řeči mých úst. Ať kane jako déšť mé naučení, nechť se snáší má řeč jako rosa, jako prška na mladou travu, jako vlahé krůpěje na bylinu. Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu! Amen (Dt 32,1-3)

Píseň 166

Modlitba

Oslavujeme tě, Hospodine, náš Pane – neboť ty jsi věrný ve svých zaslíbeních. Zní nám zvěst o příchodu tvého Mesiáše. Platí ujištění o blízkosti tvého slova. Přichází k nám tvá zachraňující láska – obnovuje nás tvoje milosrdenství a pravda. My sami jako církev i jako jednotlivci tvoje dílo znevažujeme. Chováme se, jako bys nic neříkal. Jsme hluší vůči pozvání tvých svědků. Prosíme tedy, zavlaž srdce, okoralé beznadějí a naplněné zahořklostí. Pošli nás na cestu jako svědky, kteří smějí mnoho očekávat i mnoho předávat. A z evangelia nám dej poznat, že tvé přicházející království je důležitější než všechno, co nás zahlušuje, odrazuje a nutí k rezignaci. Amen

1. čtení Iz 45,8-13

Píseň Svítá 239

kázání Mk 4,21-29

Píseň 209,2-5

Ohlášení

Přímluvy – Přijď království tvé (Sv 280)

Otče náš

Poslání Iz 43,18+19+21

požehnání Ř 15,13

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Píseň 660,3